

handlinger en meget væsentlig Ting at vide, hvorledes Regeringen til sidst stiller sig. Hvis Meningen er den, at Ministeren henstiller til de to Ting at blive enige, hvis de kunne, og at det, som de blive enige om, det sætter han ganske simpelt sit Navn under, saa tror jeg, at Forhandlingerne ville have Udsigt til at gaa betydelig lettere, end om den Opfattelse skulde være den rigtige, at Regeringen forbeholder sig at søge at gøre sin egen Mening gældende. Det at have en Regering til at være Mellemmand eller Tredjemand ved Forhandlingerne mellem Tingene, det have vi mange Erfaringer for, er ikke særlig egnet til at lette en Forstaaelse mellem Tingene. Dette er jo ganske naturligt, det ligger deri, at naar man benytter en Mægler, skal Mægleren have sin Provision, han gør det ikke gratis. Den Provision, Mægleren her skal have, er den, at han forlanger et vist Hensyn taget til sine egne Meninger. Vi have set gentagne Gange, særlig under det forrige Ministerium — det viste sig især meget fremtrædende i sidste Samling — at naar de to Ting kom til direkte Forhandling, naar vi mødtes i et Fællesudvalg, kunde vi forholdsvis let klare de Uoverensstemmelser, der laa os imellem, og opnaa en Løsning af Spørgsmaal, som syntes at være uløselige, saa længe Ministeriet befattede sig med dem. Det har Gang efter Gang været saa, at naar vi kun kom til at forhandle direkte med hinanden, bleve vi enige. Og det, som har været en Hovedhindring for Gennemførelsen af Reformen i Skattevæsenet, er det, at det ikke hidtil er lykkedes en eneste Gang for Folketing og Landsting at mødes til direkte Forhandling. Jeg mindes ikke, at det i en hel Menneskealder har været Tilfældet, at Skattelovene, hverken de direkte eller indirekte, ere blevne behandlet i et Fællesudvalg. Hvis vi da kunne gaa ud fra, at den ærede Finansminister stiller sig saaledes, at han fremsætter sine Forslag, hvilke maaske kunne være udmærkede i mange Retninger, maaske ikke, og henstiller dem til Overvejelse, men at han i øyrigt har Resignation nok til ganske at overlade til Tingene, hvad de kunne blive enige om, — hvis det er hans Stilling, saa tror jeg, at han vælger det, der er det forstandigste og det for Sagernes Fremme nyttigste. Hvis derimod den ærede Minister i nogen stærk Grad vil søge at gøre sine egne Forslag og Meninger gældende og hævde dem gennem de forestaaende Forhandlinger, saa frygter jeg, at det let vil føre til, at der opstaar Hindringer for,

at der overhovedet kommer noget ud af Sagen.

Dinesen: Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har saavel i Dag ved denne Sags Behandling som tidligere ved Finanslovens 1ste Behandling udtalt sig paa en saadan Maade om saavel de foreliggende Spørgsmaal som om Situationen i Almindelighed, at der ikke er levnet mig meget tilbage, som jeg finder Anledning til at tale om. Der er dog nogle Bemærkninger, som jeg ikke kan undlade at gøre.

Ligesom han kan jeg ikke undlade at omtale Ytringer, der ere faldne fra Ministeriets Side, saaledes da den ærede Conscilspræsident ved Finanslovens 1ste Behandling udtalte, at „Regeringen anser det for sin Opgave ved en fredelig og saglig Forhandling at gennemføre saadanne Reformen, som vi maa anse gavnlige for Landet.“ Og da nu Finansministeren i Forgaars udtalte sig paa lignende Maade, kan jeg ikke lade være, ligesom det ærede Medlem fra Odense, at gøre opmærksom paa den Maade, dette opfattes paa af Regeringens Tilhængere, væsentligst uden for Tingene, ved de stærke Angreb, der ere fremkomne. Naar jeg gør dette, er det, fordi jeg ikke kan se rettere, end at Regeringen i hvert Fald delvis er ansvarlig for disse Angreb. Vi vide jo, at i det mindste 3 af Ministrene, den højtærede Conscilspræsident, den ærede Finansminister og den ærede Kultusminister, bleve hentede fra den Partiledelse, som Højre har haft i de senere Aar, og i Ly af denne Partiledelse have jo saadanne Angreb fundet Sted, lige siden den Ledelse overtog Styret, og at man har fortsat dermed, efter at disse Mænd fra Partiledelsen ere komne ind i Regeringen, man er bleven i det Spor, hvori denne Ledelse hidtil er gaaet. Naar jeg gør nogle Bemærkninger herom, er det, fordi jeg af Erfaring ved, at en Regering, som ønsker at være fri for, at denne Art Angreb kommer frem, kan, naar den har Forbindelse med Partiledelsen, fritage os derfor. Jeg har Erfaring fra den Tid, jeg havde med Ledelsen at gøre, for, at naar man gjorde sig Umage for at standse saadanne Angreb, lykkedes det at holde dem tilbage. Jeg bemærker nu ikke dette væsentligst af Hensyn til mig eller nærmere Meningsfæller men særlig af Hensyn til det Forhold, som vi alle her paa Rigsdagen bør staa i til hinanden, naar man kommer i en Situation, hvor der for Alvor er Tale om at samarbejde til Fremme af store,